

Балкански.

Тахсинъ паша, прѣди четире часа съ едно отдѣленіе жандарми мислене, че държи въ ръцѣтъ си тоя когото ти тръсишь . . . То испусна жертва та си . . . Жандарми ти цѣли два часа тичаха подирѣ ѝ напраздно. Несполуката имъ ги доведе въ полуда и свойтъ ядъ тии го излѣха надъ невинни ти жители на селото, дѣто ме бѣха намѣрили . . . Цѣлъ часъ би плачъ и писъкъ въ селото. Старци, мъже, жени, дѣца, свирѣпостъ та на твои ти запии не пожали никого. Подиръ два часа тридесять души лѣжеха полумъртви всрѣдъ селото. При вѣчеръ тии бидоха вързани. Напраздно цѣло село плачеше и се молеше да ги оставятъ да дойдатъ на себе си и тогава да ги каратъ за Търново. «Наши ти байонети ште ги накаратъ да вървятъ». Тоя би отговорътъ на запии ти. Тия злочести жертви са на нѣколко раскрача отъ насъ. Мои момчета са наредени да ги чакатъ и да ги освободятъ. Тахсинъ паша, отъ тебе зависи да се избѣгне едно бесполезно кръвопролитие . . .

Тахсинъ паша.

Стига. Това е най-малко то нѣшто, което мога да направя въ честъ на наше то апознайнство.

Балкански.

И азъ нѣма вече да се беспокоя отъ сега нататкъ, че има да теглятъ кога да е за мене.

Тахсинъ паша.

Азъ ставамъ поръчителъ за тѣхната та безопасностъ сега и въ бъдаште. (*Пише*). Нека носи заповѣдъ та ми кой да е. Ний можемъ да се раздѣлимъ съ увѣрението, че нѣма никога да си напомниме, освѣнъ съ удоволствие тая си срепта. (*Дава писмо то на Балкански*).

Балкански.

Знаете ли добръ пътътъ за Търново?

Тахсинъ паша.

Градътъ не ште да е далече и, ако и да пѣтовамъ за пръвъ пътъ по тия мѣста, не мисля, че ште го забъркамъ.